

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 2.

V Ljubljani 1. svečana 1891.

Leto XI.

Pevčev zagovor.

Pred sodbo pevca vi ste me pozvali,
Možjé osorni — slušal sem vas ném;
Sodili ste, obsodbo podpisali,
Očito méni, svetu jo prebrali:
Ljubezni peti jaz poslèj ne smém!

Obsodba čudna, trpka pevcu kazen
Za greh, da Bog mu pevski čut je dal!
Sodniki, gróženj vaših glas je prazen:
Objela méni srca ni bojazen —
Besede prosim! Kóga bi se bal?

Ne smém! Kakó je ta beseda trda!
Toda izrekli ste jo vi, možjé —
Ostavim naj ljubezni cvétna brda!
Poslušal bodem, če brez bóli, srda
Poslušno biti moglo bo — srcé.

Dà, to srcé! Sodniki, razumeti
Ne more pevskega srcá vaš um!
Zasije pómlad — cvet počnè brsteti:
Takó srcé veleva pevcu peti,
Ne ljudski glas, ne vaš, sodniki, hrum!

Samó ljubezni naj ne pôjem zláte?
Možjé, jaz vem, odkod le-tá odmev!
Ljubezni čiste, vzorne ne poznate,
Ljubezen bratovsko vi k tlóm teptate,
Zató bi vest prebujal nje vam spev!

Načéla podla, mračnih vzorov slova
Ogrevajo denašnji svet jadtí;
Človeštvo zlá preveva dóba nova,
Sebčéje in zlató sta ji bogova,
Ozira svet začuden se na njú.

In vender: kar v srcé nam zasajeno,
Nikdár se človek tega ne sramúj!
Ljubezni drágo čustvo kot nobeno
Rojeno z nami je in posvečeno:
Ljubezen góji človek in spoštúj!

A méne vi pred sodbo ste pozvali,
Možjé osorni — slušal sem vas ném;
Obsodbo pevčevo ste podpisali,
Očito méni, svetu jo prebrali:
Ljubezni peti jaz celó ne smém!

Veljáj, sodniki, nrávi ognjevite,
Če srcu tudi smelo kdo velí;
Sicèr: vi kakor drágo me sodíte —
Gospod, ki zreš srcá globine skrite,
Usmiljeneje bodeš sodil — Ti!

Stébor.

